

Frist — 1. November 1930 — deponeret deres Ratifikationsinstrumenter til Konventionen, medens Italien og Luxemborg deponerede Ratifikationsinstrumenterne efter nævnte Dato. Man erklærede fra britisk Side, at man ikke mente at kunne gaa med til Konventionens Ikrafttræden alene mellem de fornævnte Lande, og fra disses Side indtoges derefter det samme Standpunkt. Konferencen enedes derefter om at udsætte Fristen for Deponering af Ratifikationsinstrumenter indtil 25. Januar 1931 og lade et senere Møde tage Stilling til Spørgsmaalet om Konventionens Ikrafttræden; om det videre passerede henvises til det nedenfor under Konferencens 2. Møde anførte.

Punkt 2. *Forslag om Toldtariffernes Nedsættelse.* Paa Konferencen blev der taget Stilling til de to fornævnte Forslag til Tariffernes Nedsættelse. Det britiske Forslag gik ud paa, at der ved flersidede Forhandlinger skulde aftales en vis Reduktion i de eksisterende Toldtarifer. Man skulde gaa frem efter Varegrupper, idet man først skulde tage Maskiner og Tekstilvarer op, senere andre Varegrupper, herunder Landbrugsprodukter. Fra nederlandsk Side var det derimod foreslaaet, at der skulde optages Forhandlinger mellem den Gruppe Stater paa den ene Side, hvis Politik er baseret paa Tarifforhandlinger og Beskyttelse, og de Stater paa den anden Side, som hidtil under Forhandlinger med Udlandet har bevaret deres Toldautonomi, og hvis Toldpolitik følger liberale Principer. Formaalet med Forhandlingerne skulde være at opnaa en Aftale, hvorved de liberale Lande forpligtede sig til at bibeholde den af dem hidtil førte Politik mod at opnaa Tarifnedsættelser i de andre Lande, Nedsættelser, der naturligvis skulde komme eventuelle mestbegunstigede Lande tilgode, selv om disse ikke deltog i Forhandlingerne. Fra dansk Side erklærede man sig i Favør af Bestræbelserne for Toldnedsættelser i de gældende Tarifer som værende af Betydning med Hensyn til Tilvejebringelsen af taalelige Vilkaar for Handelen og støttede navnlig det nederlandske Forslag. Dette og

det britiske Forslag gav Anledning til megen Diskussion og blev fra visse Sider angrebet saavel fra formelle som fra principielle Synspunkter; navnlig blev det fremhævet, at Forhandlinger af den omhandlede Art mellem en Flerhed af Stater utvivlsomt vilde støde paa store Vanskeligheder. Paa den anden Side udtrykte Konferencen sin Tilfredshed med, at flere Stater havde givet Udtryk for deres Villighed til under visse Betingelser at forhandle med andre Lande for at fremme den gensidige Vareudveksling, og gav Udtryk for Haabet om, at det ad denne Vej skulde lykkes at naa til en almindelig Forstaaelse paa dette vigtige Omraade, hvorved det iøvrigt var en Forudsætning, at de Resultater, der maatte fremkomme gennem de Forhandlinger, der herefter skal foregaa mellem forskellige Lande, ogsaa vil komme eventuelle mestbegunstigede Stater tilgode.

Med Hensyn til Punkt 3 henvises til Afsnittet om Landbrugskrisen.

Punkt 4. *Ind- og Udførselsforbuds-Konventionen.* Foruden Danmark er for Tiden kun følgende Lande Deltagere i Konventionen: De Forenede nordamerikanske Stater, Japan, Nederlandene, Norge, Portugal og Storbritannien.

Den 11. Forsamling udtalte — som bekendt — sin Beklagelse over, at Hindringer af særlig Karakter havde hindret Konventionens Ikrafttræden mellem alle Signatarmagterne og udtrykte Ønsket om, at de interesserede Stater ikke vilde opgive deres Beslutning om ved disse Forbuds Afskaffelse at fjerne en af de vigtigste Hindringer for den frie Vareudveksling.

Under Forhandlingerne paa den 2. internationale Conference om en økonomisk Fællesaktion i November 1930 blev bl. a. det Spørgsmaal drøftet, hvorledes tidligere Deltagere i Konventionen atter kunde blive det. Da der var divergerende Meninger med Hensyn til dette Spørgsmaal, henstillede Præsidenten, at Regeringerne undersøgte Spørgsmaalet og traf Afgørelse paa en senere Conference. Denne Opfattelse fik Udtryk i en Slutakt, ved hvilken Konfe-